

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Din Pastoralele de Crăciun

Din Pastorală I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae

BIBL. UNIV. CLUJ-SIBIU
Nr. 1051-1943
Exemplar legal

...Omenirea, prinsă în sbuciumul cumplit al unui războiu cum nu s'a mai pomenit, își dă acum seama ca niciodată ce mare binefacere este pacea, pe care o cântă din nou îngerii în noaptea Crăciunului.

Dar vrăjmașii sfintei Evanghelii se ridică și spun: Dacă pacea e cel mai prețios bun, de ce Evanghelia n'a fost în stare de două mii de ani să o instăpânească între oameni și popoare, ci o tot vestește așa fără de spor? Sau Evanghelia n'are putere să aducă pacea pe care-o propovăduiește, zic ei, sau nu e cu putință să fie coborâtă ~~pacea în lume și atunci legea creștinească urmărește ceva ce se împotrivesc~~ cu firea lucrurilor.

Dar dușmanii sfintei Evanghelii n'au dreptate nici într'un fel nici într'altul. Nici Evanghelia nu e lipsită de putere și nici pacea nu e ceva ce să nu poată fi sălășluit pe pământ și între oameni.

Dar pacea pe care o vestește credința creștinească nu e pacea cea din afară, ci cea din suflete. Dacă ar fi urmărit o pace din întocmirile cele dinafară, ale oamenilor, atunci Domnul nostru Iisus Hristos s'ar fi născut pe un tron împărătesc și și-ar fi făcut cea mai puternică armată cu care să fi putut zdrobi toate împărățiile cari ar fi vrut să se ridice împotriva-i cu războiu. Dar pacea aceasta ar fi fost o pace ținută cu puterea, oamenii ar fi stat liniștiți de teamă, ar fi fost pacea unor oameni legați în lanțuri. Fără îndoială Dumnezeu ar fi putut întemeia și susținea și o astfel de pace. Totuși El n'a voit să facă din oameni robi, ci fii ai Săi, cari să ajungă în chip liber la o stare de pace a sufletului.

Domnul nostru Iisus Hristos a cunoscut ca nimeni altul pe oameni și a știut că o pace adevărată nu se poate sprijini pe puterea cea din afară, nici pe niște contracte pe cari le-ar încheia într'olaltă oamenii și statele. El n'a avut judecata copilărească a celor ce cred că pacea s'ar putea înfăptui cum ai bate din palme, pentru

vecie. Domnul Hristos a știut că până la pacea adevărată este o cale grea. Întâi trebuie o curățire a sufletului omenesc de toate patimile și de toate poftele necurate. Trebuie desrădăcinată din om pisma, pofta de mărire și de stăpânire, lăcomia, dorul de plăceri neiertate și în locul lor trebuie așezat duhul lăpădării de cele lumești, iubirea de Dumnezeu și de oameni. Până se mișcă în oameni patimile de tot felul, ele îi fac vrând nevrând să se încaere, ori câte contracte de pace veșnică ar fi încheiat și ori câte tunuri ar sta de pază.

Domnul nostru Iisus Hristos a venit să înalțe sufletele până la acea stare de curățenie și de bunătate din care să izvorască în chip nesilit, ca apa din izvor, pacea.

Dar o astfel de stare a sufletului izvoritoare de pace nu o poate dobândi omul prin puterile sale, ci numai când e aproape de Dumnezeu, împăcat cu El. Depărtarea de Dumnezeu îi răpește omului pacea sufletească, iar apropierea de Dumnezeu face să se reverse acele puteri cari să întemeieze înlăuntrul său curățenia și pacea. Apropierea cea mai mare de Dumnezeu ne-a adus-o Fiul Său, care s'a născut în peștera din Vifleem ca om. El e Împăratul păcii, cum i-au zis proorocii. Prin El ne întinde Tatăl cel ceresc iubirea sa izbăvitoare care ni se face în suflete putere de pace în mijlocul vrajbei din lume. Prin Domnul nostru Iisus Hristos ne știm împăcați cu Dumnezeu și siguranța aceasta ne dă liniște în vârtejul sbuciumat al lumii.

Unde se sălășluiește Hristos, acolo se sălășluiește pacea. Puterea Lui coborâtă în noi se face voință de pace în sufletul nostru.

Din Pastorală P. S. S. Episcopului Vasile al Timișoarei.

Când, la patruzeci de zile după nașterea Sa, Pruncul Iisus a fost dus de Maica Sa, după rânduiala Legii, la templu, așa a mărturisit despre

Dânsul Dreptul Simeon, primindu-L în brațele sale: „Iată Acesta este pus spre căderea și înălțarea multora...” (Luca II, 34).

În înțelesul acestor cuvinte Mântuitorul Iisus Hristos, Cel născut în peșteră și în ieslea dobitoacelor, a venit în lume, ca prin învățatura, vieța și luarea Sa să despartă pe oameni în două mari tabere. Unora sălășluirea Lui între oameni li-a fost și le va fi spre „cădere”, pentru că n’au înțeles și nu înțeleg nemărginita iubire a Cerescului nostru Părinte față de noi. Aceștia n’au știut și nu știu prețului iubirea, care a adus pe unul-născut Fiul lui Dumnezeu pe pământ, ca prin întruparea, învățatura, lucrarea și pilda Sa de vieță să ne prilejuiască nouă tuturor puțința de a ne curăți de păcatele noastre și a ne înălța iarăși la legătura firească, de iubire, cu El, Părintele nostru Cel din ceruri: legătură în care am stat cu El dintru început. Iar altora minunata petrecere pe pământ și aceeași mântuitoare lucrare a lui Iisus, li-a fost și le va fi totdeauna spre înălțare din robia păcatului și a suferințelor ce le aduce aceasta cu sine, la vrednicia de fii și moșteni ai lui Dumnezeu și la slava ce ni-a dobândit Mântuitorul, prin tot ceace a făcut pentru mântuirea noastră.

Intruparea mai presus de fire a lui Iisus Hristos, Domnul nostru, a fost deci, rânduită în lume ca o faptă minunată, a cărei strălucire să lumineze căile tuturor celor dornici de mântuire, de pretutindeni și din toate vremurile. Și să ne îndrepte tuturor cărările sufletului spre înălțare, cât mai desăvârșită, dela cele pământești spre cele cerești, dela viețuirea cea după trup, cu poftele și ispitirile lui, la desăvârșirea unei vieți creștinești, după cuvântul și pilda de vieță a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Astfel nașterea Mântuitorului, arătarea și lucrarea Lui în lume, a însemnat un popas hotărâtor și o răspântie de neînconjurat în vieța duhovnicească a omenirii. Ea s’a dovedit ca o puternică și iubitoare chemare către oameni din partea lui Dumnezeu-Tatăl, prin graiul minunat și atrăgător al faptelor mântuitoare, ce le-a săvârșit Iisus în lume. Cu adevărat „piatră de poticnire” și cădere pentru ceice n’au înțeles și nu înțeleg această tainică chemare. Și în același timp, prilej de înălțare pentru toți ceice au privit și privesc spre ea ca spre o faptă de iubire a lui Dumnezeu, față de noi.

Pentru aceasta și sfânta noastră Biserică, urmărind scopul ce i-a fost dat de dumnezeescul ei Intemeitor, cu iubirea și purtarea de grijă a unei adevărate mame, an de an își îndreaptă chemarea sa către noi, sfātuindu-ne prin cântarea ei de praznic, cu toată dragostea: „Hristos se naște măriți-L... Hristos pe pământ înălțați-vă...”.

Mărgăritore.

Paianjenul nebun.

Intr’o frumoasă dimineață de Septemvrie aerul era plin de fire subțiri de paianjen, ce se legănau ușor. Unul din fire se agăță de creasta unui copac înalt, și navigatorul aerului, micul paianjen, păși atunci din corăbioara-i albă pe terenul mai solid al frunzișului. Slobozii îndată un fir nou, al cărui capăt îl legă de creasta copacului, și se coborî pe firul cel lung până la trunchiul arborelui. Acolo dete de un tufiș de și îndată se apucă de lucru: începu să-și țese plasa. Legă de firul cel lung, pe care se coborise, capatul din sus al plasei, iar celelalte colțuri le prinse de ramurile tufișului.

Făcu o plasă măiastră, în care se prindeau de minune muștile.

După câteva zile plasa nu-i mai păru destul de mare și începu a o întinde în toate laturile. Mulțumită firului ce ducea în sus, reuși bine și acum. Când roua dimineților de toamnă presăra cu perle lucitoare paianjeniișul, părea că un vâlțesut cu diamante ar străluci în soare.

Paianjenul era mândru acum de lucrul său! Zi de zi se îngrășa, încât începu a face pânțec. Nici nu-i mai venia să creadă cât de sdrențos și flămând ajunsese la începutul toamnei pe creasta copacului...

Intr’o dimineață se sculă foarte supărat. Timpul era cețos, nici urmă de vre-o mus.ă. Ce să facă într’o zi atât de plicticoasă de toamnă?

„Voiu face o raită prin plasă — se gândi — spre a vedea de nu e ceva de reparat la ea”.

Cercetă cu deamănuntul fiecare fir, dacă e bine întărit. Deși nu găsi nici o scădere, totuș rămase foarte necălit.

Cum se plimba astfel mânios, deodată zări în vârful plasei un fir, despre care nu-și putu da seama de unde era. Despre celelalte fire știa; fiecare unde merge și de unde vine. Cunoștea fiecare ramură și fiecare fir, dar firul acesta ce căuta aici? Și încă conducea în sus! Deadreptul sus în aer! Ce poate fi acesta?

Paianjenul se ridică în picioare și privi în sus cu mulțimea-i de ochi. Inzadar! Acest fir era fără capăt! Orideunde îl privea, firul se înălța spre nori!

Cu cât se căznea mai mult paianjenul să explice enigma, cu cât mai mânios se făcea. Ce rost are firul acela ce ducea în sus? *In necontenita-i huzureală și ospătare cu muște, uitase de mult, că într’o zi de Septemvrie el însuș coborise pe acel fir!* Nici nu-și mai aducea aminte, de ce folosi-a fost acel fir la împletirea plasei și la lărgirea ei.

Uitase totul! Acum nu mai vedea decât acel fir netrebnic, ce duce fără rost în sus, și atârnă în aer.

La o parte cu el! — strigă deodată furios, și cu o mușcătură taie în două firul.

În clipa aceea paianjenișul căzu grămadă... și când paijenul se deșteptă în sine, el zăcea olog pe pământ, la rădăcina tufișului, învăluit în rămășițele plasei deșirate. În acea zi cețoasă el deveni iarăși un cerșetor sdrrențos. *Toată oste-neala lui s'a nimicit într'o clipă fiindcă nu înțelesese rostul firului ce conducea în sus.*

(După: Iörgensen)

Tâlcuire: Firul ce conduce în sus, este religia, legătura sufletului cu Dumnezeu, de care ne uităm când ne merge bine.

Despre ce să predicăm?

La Botezul Domnului, în 6 Ianuarie 1942, să vorbim despre Preasfânta Treime.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh... Așa începem noi creștinii rugăciunile. Așa facem și botezul: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Când isprăvim rugăciunile, atunci zicem: *Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh...*

Slujba Învierii, la Paști, începe sărbătorește: *Mărire Sfintei și celei de o ființă și de viață făcătoare și nedespărțitei Treimi...*

Sfânta Liturghie o începem totașa, sărbătorește: *Binecuvântată este împărăția Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh...* Înainte de rostirea Credeului, suntem chemați: „Să ne iubim unii pe alții ca într'un gând să mărturisim: *Pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită*“. Și când se încheie Sfânta Liturghie, facem iarăși sfântă cruce și zicem: *Că tu (Dumnezeule) ești sfințirea noastră și ție mărire înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii veilor.*

Ce înseamnă toate aceste ziceri simple, închinăciuni și rugăciuni creștine?... O taină mare; cea dintâi și cea mai adâncă învățătură a Bisericii creștine, și anume: învățătura despre Dumnezeu.

Noi creștinii credem și mărturisim că *este un Dumnezeu* (așa crede toată lumea), dar Dumnezeu nostru și al părinților nostri este *unul în ființă și întreit în ipostase, persoane sau fețe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*. Dumnezeu nostru este „Treimea cea de o ființă și nedespărțită“.

Învățătura aceasta despre Dumnezeu nu o mai are nicio alta religie; o au numai creștinii, descoperită în Noul Testament (de aceea cântăm: *Dumnezeu e Domnul și s'a arătat nouă*).

Cea dintâi descoperire a tainei Preasfintei Treimi o face îngerul Gavriil când a grăit către Fecioara Maria la *Bunavestire*: „*Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preainalt te va umbri, pentru aceea și sfântul care se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu*“ (Lc. 1, 35).

Altă descoperire a tainei Preasfintei Treimi este la Botezul Domnului, când „botezându-se *Iisus* și rugându-se, s'a deschis cerul și s'a coborît *Duhul Sfânt* peste el, în chip trupesc, ca de porumbel, și *glas din cer* s'a auzit, zicând: *Tu ești Fiul meu cel iubit*“ (Lc. 3, 21—22). Tatăl grăia din cer, Fiul se boteza și *Duhul Sfânt* s'a arătat în chip de porumb, după cum spune și cântarea: În Iordan botezându-te tu, Doamne, *închinarea Treimei s'a arătat...* — Icoana acestei arătări ne duce cu gândul la creațiune, când *Dumnezeu (Tatăl)* a făcut lumea prin Cuvântul (*Fiul*) său atotputernic (a zis: „Să fie!“ — Și s'a făcut) și *Duhul* plutea pe deasupra apelor (Fac. 1).

În cuvântarea ce o ține Mântuitorul la Cina cea de Taină (Ioan 14—17), avem trei locuri în care este vorba de *Fiul* care roagă pe *Tatăl* să trimită în lume (sau anunță că trimite El) pe *Duhul Sfânt-Mângăetorul* (Ioan 14, 16—17, 25—26; 15, 26).

Dar învățătura despre Preasfânta Treime se întemeiază mai ales pe cuvintele Mântuitorului: „*Mergând învățați toate neamurile botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*“ (Mt. 28, 19).

Sfinții Apostoli au aceeași învățătură despre Dumnezeu: *Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt*, ca și Mântuitorul. Dela sf. ap. Pavel avem cuvintele din Sf. Liturghie: „*Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Duhului Sfânt să fie cu voi toți*“ (II. Cor. 13, 14). Alte locuri despre Preasfânta Treime în Noul Testament, vezi: I. Cor. 12, 4—6; Efes. 5, 18—20; I. Tes. 1, 1, 4—5; I. Petru 1, 1—2, ș. a.).

Biserica, aproape în toate rugăciunile și cântările ei, așa chiamă în ajutor și adoră pe Dumnezeu; așa îl laudă creștinii, îi mulțămesc, îi cântă și i se roagă: *Tatălui și Fiului și Sfântului Duh*.

Credința despre Preasfânta Treime este cea dintâi învățătură din *Credeu* (art. 1, 2 și 8). Pe ea o mărturisim când zicem:

Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl...

(Cred) *Și într'unul Domn Iisus Hristos Fiul...*

(Cred) *Și întru Duhul Sfânt,... cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit.*

Cine nu mărturisește credința aceasta creștină, curată și sfântă, așa dupăcum au vestit-o apostolii și sfinții părinți, nu este creștin.

Este de știut că taina Preasfintei Treimi nu se poate înțelege cu mintea, ci se crede.

Sfinții părinți și învățații creștini, ca să ne facă să o înțelegem cel puțin în parte, s'au folosit de număroase pilde și asemănări. Așa au zis ei: o cărămidă e făcută din trei lucruri: pământ, apă și foc; timpul (unul) are trei fețe: trecutul prezentul și viitorul; spațiul (unul) are trei dimensiuni (înălțimea, lungimea și lățimea); corpul (unul) are trei părți: (capul, trupul și membrele); arborele (unul) are trei părți: rădăcinile, trunchiul și crengile; triumghiul (unul) are trei laturi; o familie este alcătuită din tată, mamă și copii; soarele (unul) are trei stări: discul, căldura și razele; materia (una) încă are trei stări: solidă, lichidă și gazoasă; sufletul (unul) are trei funcțiuni: mintea, voința și simțirea; ș. a. Așa e și Dumnezeu: *unul* în ființă și în trei fețe sau persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Alții au mers și mai departe; au spus că și matematica poate dovedi treimea, căci cel mai mic număr: $1 \times 1 \times 1 = 1$, sau cel mai mare număr: $\text{infiniutul} \times \text{infiniutul} = \text{infiniutul}$. Și că Fiul s'a născut din Tatăl cum se naște cuvântul din minte și Duhul Sfânt *purcede* din Tatăl cum *purcede* fapta din voință.

Toate acestea însă sunt numai încercări, pilde și asemănări, dar nu lămuriri sau explicări complete. Învățătura despre Dumnezeu este și rămâne taină nepătrunsă de minte; se înțelege din ea numai atâta cât ni s'a descoperit în Sf. Scriptură și cât ne este de lipsă să știm și să credem ca să ne mântuim.

Totuși, deși taină mare și nepătrunsă, învățătura creștină despre Dumnezeu cuprinde cea mai mare înțelepciune. Căci unitatea ființei lui Dumnezeu (unul) ne descopere perfecțiunea (desăvârșirea este una); iar Treimea persoanelor arată putința legăturilor Sale cu lumea și a oamenilor cu Ea, prin religie. Dumnezeul nostru este viu; ascultă suspinurile noastre, cunoaște durerile noastre, primește adorarea noastră, cântările și rugăciunile noastre, când izvorăsc din inimă curată și se rostesc cu evlavie.

Cu credință așa dar să ne rugăm:

Preasfântă Treime, miluește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Și cu dragoste să mărturisim și să cântăm:
Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt; Treime Sfântă, mărire Ție.

*

La sf. Ioan Botezătorul, în 7 Ianuarie 1942, să vorbim despre virtutea pocăinței.

Indată după Botezul Domnului, sărbătorim ziua sfântului Ioan Botezătorul.

Cum apar razele înaintea soarelui așa s'au arătat profetii înainte de venirea Mântuitorului. Între ei strălucește ca un luceafăr de dimineața sfântul Ioan Botezătorul.

Într'o parabolă se spune că mai mulți drumetri treceau odată, triști și tăcuți, printr'o pustie. Din hăul pustiului aud fără de veste un zvon nelămurit, urmat de un gemet încătușat.

— Ce poate să fie acest oftat înăbușit? — întreabă unul dintre călători.

— E plânsul pustiului, răspunde alt călător. E plânsul pustiului care dorește să fie grădină.

Într'o astfel de pustie a apărut înainte cu aproape douăzeci de veacuri proorocul Ioan, care a înțeles glasul deșertului și a încercat să schimbe pustia sufletească a vremii sale în grădină roditoare.

Lucrarea de înaintemergător a profetului Ioan a început prin strigătul: *Pocăiți-vă!*

— „Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor... Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui“ (Mt. 3, 2—3). Opriți-vă, îndreptați-vă, căiți-vă, curățiți-vă! Se apropie Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Vine Mesia.

„Pocăiți-vă“ este alarma de deșteptare, primul tunet prin care s'a trezit omenirea din iadul păcatelor și din „umbra morții“ (Mt. 4, 16).

— „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie“, strigă Mântuitorul când își începe lucrarea în lume (Mc. 1, 15). Totașa își începe lucrarea misionară și sf. ap. Petru, prin cuvintele: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos spre iertarea păcatelor, și veți primi darul Duhului Sfânt“ (Fapte 2, 38).

Pocăiți-vă! este strigătul adresat trufiei lumii întregi, dar în primul rând e chemarea adresată cărturarilor și fariseilor vremii, care îngropaseră legea lui Moise și cuvintele profetilor în vorbe fără suflet și în forme fără viață.

Fariseii și cărturarii, roboți de lux, desfrâu și risipă, ocupaseră scaunul lui Moise (Mt. 23, 2) și a profetilor; erau învățătorii și conducătorii „orbi“ (Mt. 23, 16) ai poporului; tâlcuiau legea și proorociile după cum le porun ea interesul clasei lor putrede. Pe dinafară, unii purtau haine lungi și strălucite, ca și bogatul cel nemilostiv (Lc. 16, 19); alții se smoleau pe față, se poticneau pe stradă și se loveau cu capul de pereți, ca să se arate oamenilor că postesc, se roagă mult și țin „legea“, iar înlăuntrul inimii erau cu toții „plini de fățarnicie și fărădelege“ (Mt. 23, 28). De altă parte poporul încă era împărțit în tabere. O parte își căuta mângăere și stămpăr setei religioase în vrăjitorii și jertfe fără de folos; altă parte trăia în sclavie, ori în lenevie pe strade, sau striga cu zgomot după pâine și alerga la jocuri de circ

unde luptele și sfâșierile crude dintre animale și oameni îi făcea o desfătare și bucurie drăcească.

În mijlocul tuturor acestor amăgiri și rătăcirii, apare sf. Ioan Botezătorul, apare Mântuitorul Hristos și sfinții apostoli. Un semn de oprire, un semn de reculegere se adresează tuturor păcătoșilor prin fulgerătorul și zguduătorul cuvânt: *Pocăiți-vă!*

Și lumea s'a cutremurat...

Sf. Ioan predica în pustia Iordanului de lângă Marea Moartă și totuși glasul și faima lui s'a auzit până la Ierusalim. Mulțime de oameni din toată Iudeia se apropie de el, îi ascultă cu nesațiu cuvântările, își mărturisesc păcatele și se botează în apa Iordanului (Mt. 3, 6). Unii dintre ei rămân lângă el ca ucenici, alții vin după sfaturi, iar alții cum erau unii farisei veneau numai să-l vadă și să-l asculte. Tuturor le vorbește și le răspunde ca un adevărat prooroc.

Pe cei buni din *poporul* ascultătorilor îi mângăie și le dă sfaturi părintești: „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are, și cel ce are bucate, să facă asemenea“. Că „iată și săcurea (Mesia curăță omenirea de păcate ca un grădinar pomii răi și uscăturile) stă la rădăcina pomilor. Deci orice pom care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă“ (Lc. 3, 9-11). Altădată Ioan aseamănă pe Iisus cu un gospodar care își curăță aria cu lopata, „și va aduna grâul în grănar, iar pleava o va arde cu foc nestins“ (Lc. 3, 17).

Pe *farisei și saduchei* sf. Ioan îi muștră cu o asprime neîndurată și ne mai auzită: „*Pui de viperă*, cine v'a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?... Să nu gândiți să ziceți: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice și din pietrele acestea fii lui Avram“ (Mt. 3, 7-9). Fariseii se lăudau cu trecutul și cu neamurile, fără să simtă nicio datorie morală față de moștenirea primită. De aceea profetul îi muștră fără cruțare.

Vameșilor le răspunde: „Nu luați dela nimeni mai mult peste ce vă este hotărât“ (Lc. 3, 13). Adecă le dă o regulă de dreptate veșnică: nimeni să nu înșele, să nu se lase ispitit de furturi sau fraude.

Ostașilor le spune: „Pe nimeni să nu asuprați, nu năpăstuiți pe nimeni și să vă mulțumiți cu lefurile voastre“ (Lc. 3, 14). Cum soldații erau vestiți prin cruzimile, jafurile și revoltele ce le făceau, îndemnul proorocului este ca fiecare să se mulțumească cu ce are și cu plata ce i se cuvine.

În acest chip evangheliza sf. Ioan Botezătorul societatea păcătoasă a vremii sale. Toate sfaturile și învățăturile sale, date poporului, fariseilor (conducătorilor), vameșilor (funcționarilor) și ostașilor sunt totașa de lipsă și de folos, și azi ca și atunci.

Poruncile și îndemnul lui sunt leacuri pentru nevoile sociale și pentru bolile sufletesti ale oamenilor. Tuturor, mari și mici, bogați și săraci, cărturari și necărturari, face aceleași muștrări și dă aceleași sfaturi și porunci, cuprinse toate într'un singur cuvânt: *Pocăiți-vă*, adecă *intoarceți-vă* dela întunec la lumină și dela năravurile cele rele la cele bune; drepte faceți-vă cărările, și începeți o viață nouă, trăită după Evanghelie.

Pocăința, așa dupăcum o predică sf. Ioan este o virtute și o școală care ține viața întreagă. E virtutea renașterii și școala smereniei, e lupta morală de a face totdeauna fapte după voia și după legea lui Dumnezeu.

Plânsul înnăbușit al pustiului se aude pretutindeni, unde nu se ascultă și nu se urmează predica despre pocăința a sfântului Ioan Botezătorul. Viața socială pentru a se preface într'o grădină roditoare și răcoritoare, încă multă vreme are trebuință să se inspire din cuvintele lui. Nu vă mândriți, nu luați dela nimeni mai mult decât este hotărât să luați, nu asuprați pe nimeni, fiți mulțumiți cu ce aveți, cel ce are haine și bucate să dea și celui ce nu are, înseamnă toate: *Faceți roade vrednice de pocăință* (Mt. 3, 8).

„*Drept aceea pocăiți-vă și vă intoarceți* — la Dumnezeu — *ca să se șteargă păcatele voastre, ca să vie dela fața Domnului vremuri de înviore*“ (Fapte 3, 19).

Duminică după Botezul Domnului, în 11 Ianuarie 1942, să vorbim despre Mielul lui Dumnezeu.

Mari și minunate sunt lucrurile lui Dumnezeu. Mare și minunată e facerea lumii, facerea cerului și a pământului, mare și minunată e facerea îngerilor și a oamenilor, mare și minunată e purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de lume și om, dar mai presus de toate este mare și minunată dragostea lui Dumnezeu față de mântuirea și fericirea sufletelor noastre.

Dumnezeu „voeste ca toți oamenii să se mântuiască și să vie la cunoștința adevărului“ (I. Tim. 2, 4).

— „Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul său cel unul-născut l-a dat, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3, 16). Din iubire față de noi oamenii, Iisus Mântuitorul „s'a golit pe sine (de slava cerească și de strălucirea Dumnezeirii), a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. Și aflându-se în înfățișarea de om, s'a smerit făcându-se ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filip. 2, 7-8).

De ce toate aceste semne de iubire din partea lui Dumnezeu? *De ce s'a intrupat Fiul Lui, Domnul nostru Iisus Hristos?*

La întrebarea aceasta Sfânta Scriptură ne dă mai multe răspunsuri. În primul rând ea ne spune că Mântuitorul Hristos a venit pe pământ să *mântuiască* lumea. „Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască, prin el, lumea” (Ioan 3, 17).

Mântuitorul Hristos a venit să *ispășească* vina păcatelor noastre, în locul nostru. „Pe el Dumnezeu l-a rânduit jertfă de ispășire prin credința în sângele lui, ca să-și arate a sa dreptate” (Rom. 3, 25).

Mântuitorul Hristos a venit să *slobozească* pe om din robia morții și a Satanei, „ca prin moarte să surpe pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe aceia, pe care, frica morții îi ținea în robie, toată viața” (Evrei 2, 14—15).

Mântuitorul Hristos a venit să *curățească* pe om de păcate; „să ne izbăvească de toată fărădelegea și să-și curățească un popor ales, răvniitor de fapte bune” (Tit 2, 14).

Mântuitorul Hristos a venit să *împace*, să *înfieze* și să *unească* pe oameni cu Dumnezeu (Rom. 5, 11; II. Cor. 5, 18—20), „ca toți să fie una, precum tu Părinte în mine, și eu în tine, ca și ei să fie întru noi” (Ioan 17, 21).

Mântuitorul Hristos a venit să *îndrepteze* voința omului și să o întărească spre cele bune. „Căci darul lui Dumnezeu cel mântuitor s'a arătat tuturor oamenilor, învățându-ne să lepădam păgânătatea și poftele lumești, și să viețuim în veacul de acum, cu înțelepciune, cu dreptate și cu cernicie” (Tit 2, 11—12).

Mântuitorul Hristos a venit să *lumineze* mintea omului cea întunecată prin păcatul neascultării. „Eu luminez am venit în lume, ca oricine crede în mine să nu rămână în întunec” (In 12, 46)).

Mântuitorul Hristos a venit să ne *învețe* adevărul. „Eu pentru aceasta m'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu” (In 18, 37).

Mântuitorul Hristos a venit să nască pe om din nou și să-l *răscumpere* din robia răului; „ca să slujească și să-și dea sufletul preț de răscumpărare pentru mulți” (Mc. 10, 45).

În sfârșit, Bunul nostru Mântuitor a venit în lume să *asigure* omenirii viața și fericirea pierdută, — „ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (In 3, 16).

Iată pentru ce s'a întrupat Fiul lui Dumnezeu, iată scopurile venirii Sale în lume. Nu a fost numai unul ci mai multe, fiindcă multe erau și urmările păcatului strămoșesc. Tot ce am pierdut prin Adam, suntem chemați să dobândim și să moștenim prin Iisus Hristos Domnul nostru.

Lucrarea sa mântuitoare, Domnul nostru Iisus

Hristos a împlinit-o pe trei cși: prin *învățătură* (evangelia) prin *minuni* și prin *jertfă* (crucea). Cu alte cuvinte El a avut o întreită slujire:

1. Slujirea de Profet și Învățător al adevărului;

2. Slujirea de Împărat și Stăpân atotputernic asupra lumii, și

3. Slujirea de Arhiereu sau Mare Preot, care s'a jertfit pe altarul crucii, pentru mântuirea și fericirea oamenilor.

Sfântul Ioan Botezătorul, când a văzut pe Iisus venind către el, a zis: „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii*” (In 1, 29).

Mielul este Răscumpărătorul, Mântuitorul venit în lume, bunătatea, blândețea și iubirea lui Dumnezeu întrupate. Așa L-a văzut profetul Isaia (53, 7); totașa îl vede și sf. Ioan Botezătorul: Miel nevinovat, care își dăruiește de bună voie sângele — dovada celei mai mari iubiri — pentru viața și mântuirea oamenilor. „Nu cu lucruri strică ioase, — scrie sf. ap. Petru — cu argint sau cu aur *ați fost răscumparați* din viața voastră deșartă pe care o aveți dela părinți, ci *cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat și neprihănit*” (I. 1, 18—19). Prin el avem înaintea lui Dumnezeu „răscumpărare veșnică” (Evrei 9, 12), iertare (Col. 1, 14) și curățire de orice păcat (I. In 1, 7), bineînțeles cu condiția să-L ascultăm, să-L iubim și noi și să-L urmăm până la moarte.

Prin întruparea, evangelia și jertfa Mielului, Dumnezeu ne-a arătat cea mai mare dragoste; ne-a întins în prăpastia păcatelor o mână de mântuire, atotputernică. Nouă ne rămâne libertatea și răspunderea de a primi sau nu ajutorul mâinei lui Dumnezeu.

Cugetă bine, frate iubite, — și alege..

Sf. Scriptură prevestește *vai* tuturor celor ce nu primesc mâna aceasta de scăpare și nu-și agonisesc iertarea și curățirea sufletului prin sângele Mielului. În ziua mâniai și a judecării din urmă, aceștia toți se vor ascunde rușinați prin peșteri și printre stânci, de unde vor striga îngrozii: Munților și stâncilor, cădeți peste noi și ne ascundeți de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului (Apoc. 6, 15—16).

Fericiți sunt în schimb cei ce primesc chemarea și iau parte la cina Mielului (Cina cea de Taină, Sf. Cuminecătură), ceice-și spală veșmintele sufletului în sângele Mielului (Apoc. 6, 15—16; 7, 14). Cei răscumparați de Miel intră în Ierusalimul ceresc (Apoc. 21, 27), unde vor avea parte de bucurie și iubire și vor auzi în veci cântarea sfântă:

„*Ce ui ce șade pe tron și Mielului, fie binecuvântarea și cinstea și mărirea și puterea, în vecii vecilor*” (Apoc. 5, 13).

Informațiuni

■ **Mulțumire.** P. S. Sa Părintele Episcop Andrei mulțumește pe această cale tuturor P. C. Protopopi și Preoți pentru felicitările de sărbători și urează tuturor un An nou, peirecut în duh creștinesc, care să aducă în suflete pacea lui Hristos.

■ **Sărbătorile** Nașterii Domnului și ale Anului nou la Arad s'au desfășurat solemn, într'o simțită atmosferă de duh creștin.

În ziua I și II de Crăciun Sf. Liturghie a oficiat-o P. S. S. Părintele Episcop Andrei însoțit de un sobor de 12 preoți și 2 diaconi. Tot P. Sfinția Sa a și predicat. În ziua I a cetit Pastorala, iar în ziua II a tâlmăcit înțelesul cuvintelor: *Iisus s'a născut prunc, a fost înfășat în scutece și culcat în iesle. S'a născut prunc pentru a crește între noi; s'a născut în scutece (car. simbolizează giulgiul de înmormântare) pentru a ne aduce aminte de moarte și de grija de a ne pregăti pentru viața dincolo de mormânt; s'a culcat în iesle, într'un grajd, ca să ne arate că El n'a venit cu un împărat pământesc, în slavă trecătoare, ci în smerenie și sărăcie, virtuți care asigură pacea și bunăvoința între oameni.*

Doxologia de Anul nou a fost servită tot de P. Sfințul Părinte Episcop, în prezența autorităților militare și civile, după care a predicat despre evenimentele anului trecut și despre așteptările noului an 1942. P. S. S. a spus că 1941 a fost un an de foc, în care Românii au dat cele mai frumoase dovezi de eroism. Războiul actual nu este numai economic, ci și ideologic. Se luptă duhul creștin cu duhul lui Irod, cu duhul mincinos al democrației și al comunismului. Noi să înlăturăm orice influență străină și să urmărim pilăa soldatului român care și-a arătat, transfigurat, dragostea față de Hristos și față de Cruce. Să fim și noi creștini buni și anul 1942 să fie un an creștin.

■ **Mărgăritare.** Începând cu acest număr, deschidem o rubrică cu titlul „Mărgăritare” în care vom da în t aducere: fabule, parabole și pildă, din autori streini, potrivite pentru p edici și cuvântări religioase.

■ **Biserica în Transnistria** ia un avânt îmbucurător. Guvernământul Transnistriei dându și seama de rolul ei încă din toamnă a însărcinat pe I. P. C. Arhim. Iuliu Scriban, profesor universitar, ca, ajutat de I. P. C. Arhim. Antim Nica, să o reorganizeze. Până în prezent s'au înființat următoarele parohii: în județul Ananiev 10 parohii, servite de 10 preoți; în județul Baita 5 parohii, servite de 5 preoți; în județul Berezovca 1 parohie, servită de 1 preot; în județul Balta 4 parohii, servite de 4 preoți; în județul Dubăsari 29 parohii, servite de 29 preoți; în județul Jugastu 1 parohie servită de un preot; în județul Moghilău 2 parohii, servite de 1 protopop; în județul Oceaov 5 parohii, servite de 4 preoți; în județul Odesa 8 parohii, servite de 2 protopopi și 6 preoți;

în județul Ovidiopol 1 parohie, servită de 1 protopop; în județul Râbnita 3 parohii, servite de 1 protopop și 16 preoți; în județul Tiraspol 20 parohii, servite de 1 protopop și 16 preoți; în județul Tulcin 1 parohie, servită de 1 preot

Se vor mai înființa 24 parohii la care vor servi preoți veniți din țară, precum și băștinași.

Protopopii sunt veniți din țară, având recoman darea eparhiilor respective.

Nr. 5917/1941.

Comunicate

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul Școalelor, cu ord. 290834—3418 T2/1941 a dispus:

„Ministerul insistă asupra ordinului circular Nr. 145140/1940, că până la 24 Ianuarie 1942, să fie gata corurile școlare, care să dea răspunsurile liturgice la biserică Duminică și în sărbători.”

Ceeace se comunica spre știre P. C. Preoți.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial, dela 20 Decembrie 1941.

† Andrei

Episcop.

Prot. Caius Turicu

consilier, referent eparhial.

Nr. 5611/1941.

Comunicăm, pentru luare la cunoștință și conformare, hotărîrea Consistorului mitropolitan Nr. 420/1941 M., prin care se reglementează dreptul de prim cântăreț, membru de drept al consiliului parohial, în comunele cu mai multe parohii, cu mai multe biserici, dar cu un singur Consiliu parohial.

Hotărîre: „În comunele cu mai multe parohii, cu mai multe biserici, cu mai mulți cântăreți bisericesti, dar cu un singur consiliu parohial, membru de drept în consiliu parohial va fi cântărețul cu diplomă, absolvent al școlii de cântăreți. În lipsa acestuia, va fi membru de drept cel mai vechiu cântăreț în funcțiune.

Ceilalți cântăreți bisericesti pot fi aleși ca membri în consiliu parohial.”

Arad, la 29 Decembrie 1941.

Consiliul Eparhial.

Nr. 5612/1941.

Comunicăm pentru luare la cunoștință și conformare ordinul Consistorului Mitropolitan Nr. 419/1941 M., referitor la drepturile pe cari le au preoții pensionați în corporațiunile bisericesti, care completează ordinul Nr. 118/1941 M., comunicat de noi cu ordinul Nr. 7425/1940.

Decis: „Preoții pensionați rămân membri de drept în consiliul parohial și după pensionare (Art. 46 al. 2 din Statut), dacă locuiesc în parohia unde figurau și mai înainte ca membri ai consiliului parohial. Nu pot fi însă președinți ai consiliului și ai adunării parohiale.

Preoții pensionați dacă trec cu domiciliul în altă parohie, pot fi aleși ca membri în consiliul parohial din respectiva parohie.

Arad, din ședința dela 16 Decembrie 1941.

Consiliul Eparhial.

Cărți

În editura Institutului biblic al Bisericii ort. rom. (București Palatul Sf. Sinod str. Antim 29) au apărut:

Carte de rugăciuni cu îndrumări creștine tipărită cu bine-avântarea Sf. Sinod în zilele drept-credincioșului Rege Mihai I și pe timpul păsătoririi I. P. S. D. D. Nicodim, Patriarhul Sf. Biserici ort. rom. Pag. 246 + VIII. Cost 1 celor legate în pânză lei 30, iar a imitației lei 25 exemplarul.

Catehismul creștinului ortodox de Irineu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei pag. 96 lei 25.

La comenzi le facute în mai multe exemplare se dă și rabat considerabil.

Rolul preotului în asistența bolnavilor și medicina socială de preotul Aurel Velea. Tip. „Alba” din Alba Iulia 1941.

Pag. 110 prețul 15 lei.

Comenzile se fac pe adresa: Episcopia Română a Vadului, Feleacului și Clujului, Vicariatul Alba Iulia.

Prot. Caius Turicu

consilier referent eparhial.

Nr. 5865/1941.

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea următoarelor posturi vacante la Centrul Episcopiei ort. române a Aradului:

3 posturi de șef de secție cl. II. dintre cari unul cu atribuții de casier eparhial.

Reflecții la aceste posturi trebuie să îndeplinească toate condițiile cerute de Statutul funcționarilor publici, aplicabile funcționarilor bisericești, precum și condițiile legilor și regulamentelor bisericesti în vigoare, și să fie ort. români.

La cererile de concurs se vor anexa următoarele acte:

1. certificat de cetățenie;
2. extras de naștere dela oficiul stării civile și extras de botez;
3. extras din matricula stării civile, dacă reflectantul este căsătorit;
4. extras din matricula stării civile, dacă candidatul are copii;
5. certificat de moralitate, dovedind că n'a fost condamnat pentru infracțiuni împotriva ordinii publice și siguranței Statului și că n'a fost destituit, sau pus în indisponibilitate din alt serviciu public;
6. certificat școlar, din care să reiasă că reflectantul are diplomă universitară și este absolvent al unei Academii teologice;
7. certificate de serviciu;
8. act despre situația militară;
9. certificat medical, eliberat de un medic oficial; și
10. declarație de avere a candidatului, a soției și a copiilor săi.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial până la 1 Februarie 1942, concurenții având a se supune unui examen, pe baza căruia vor putea fi numiți, conform regulamentului pentru întregirea funcțiilor administrative al Episcopiei.

Data ținerii examenului se va comunica la timp reflectanților.

Arad, la 19 Decembrie 1941.

† Andrei

Episcop

Tr. S. Seculin

consilier referent eparhial

Nr. 5918/1941.

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiilor:

I

Tisa, protopopiatul Hălmeagului.

Venite:

1. Salarul dela Stat.
2. Stolele și birul legal.
3. Lume de foc din pălăria urbană, cât primește un număr de casă.

Parohia este de clasa a doua.

II.

Trăoș, protopopiatul Radna.

Venite:

1. 24 jug. de pământ și una grădină.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa a doua.

III.

Corbești, protopopiatul Radna.

Venite:

1. 15 jug. de pământ.
2. Casa parohială
3. Stolele și birul legal.
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa a doua.

Cererile de concurs însoțite de actele necesare se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Preoții numiți la vreuna din aceste parohii vor plăti toate impozitele după beneficiul lor preoțesc din al lor.

Arad, la 23 Decembrie 1941.

† Andrei

Episcop.

Traian Cibian

consilier referent eparhial.

Parohia Iratoșul, publică concurs, cu termen de 8 zile, pentru îndeplinirea postului vacant de cântăreț prim bisericesc și conducător de cor.

Venite:

1. Sesiunea cantorală de 8 jughere pământ arabil.
2. Stola obișnuită din parohie.
3. Eventualul salar dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Cântărețul numit va achita toate impozitele după beneficiul cantoral din al său.

Reflecții își vor înainta cererea cu actele necesare Oficiului parohial din Iratoșul, în termenul concursului publicat.

Iratoșul, la 27 Decembrie 1941.

Consiliul parohial.